

Arrest

nr. 193 260 van 5 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 20 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2013 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2017.

Gehoord het verslag van de voorzitter van de Raad G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. JANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende bij aangetekend schrijven van 16 september 2011 een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 21 november 2011 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 2 oktober 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen de beslissing waarbij haar aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nummer 105 734 van 24 juni 2013 vernietigde de Raad de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2012 waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 2 oktober 2013 een nieuwe beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.6. Op 2 oktober 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoekster op 21 oktober 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer / mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: [G.A.A.]

[...]

nationaliteit: Ethiopië

wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 02.10.2012 en betekend op 13.11.2012.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.7. Bij arrest nummer 140 554 van 27 februari 2017 verwierp de Raad het beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2013 waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Zij stelt het volgende in haar synthesesamenvatting:

"Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Dat het manifest tegen alle redelijkheid ingaat om verzoekster een inreisverbod te betekenen zonder het kind.

Dat er thans geen geldige beslissing tot verwijdering is. Verzoekster heeft opnieuw een legaal verblijf gekend na het bevel om het grondgebied te verwijderen ingevolge de vernietiging do[or] de Raad van een ongegrondverklaring van een verzoek op basis van art. 9ter.

Minstens is het bevel door het legale verblijf erna impliciet ingetrokken.

Dat het art. 74/11, § 1 Vw. luidt als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrekken enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. "

Dat uit art. 74/11, § 1 Vw. blijkt dat een inreisverbod opgelegd kan worden van maximaal 3 jaar, hetgeen betekent dat het inreisverbod kan variëren van 1 dag tot 3 jaar.

Dat art. 74/11, § 1, eerste lid Vw. expliciet oplegt dat de duur van het inreisverbod moet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval (RvV 25.01.2013, nr. 95893, 117 717/11)

Dat een inreisverbod van 3 jaar manifest onredelijk is en in strijd is met zowel het redelijkheidsbeginsel als art. 8 EVRM gelet op het feit dat verzoeker in de mogelijkheid moet zijn om contacten te kunnen blijven onderhouden met het kind. Het feit dat het een minderjarig kind betreft, maakt bovendien een verzwarende omstandigheid uit gezien er niet kan verwacht worden dat het kind naar het buitenland reist om aldaar contacten met diens moeder/verzoekster te onderhouden.

Dat iedere motivering ontbeert waarom het inreisverbod de maximale periode van 3 jaar wordt opgelegd.

Als de termijn van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten was verlopen, dan pas had verwerende partij een inreisverbod kunnen betekenen.

Dat verwerende partij in haar nota met opmerkingen d.d. 6 december 2013 verwijst naar rechtspraak van de Raad waarin gesteld wordt in een ander dossier met een andere verzoeker dat de enige reden waarom aan (deze andere) verzoeker een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, het feit is dat hij het vorige bevel nog niet heeft opgevolgd.

Blijkbaar tracht verwerende partij op deze manier, door te verwijzen naar rechtspraak van de Raad, alsnog om de duurtijd van het inreisverbod te motiveren, hiermee impliciet toegevend dat deze duurtijd in de bestreden beslissing geenszins gemotiveerd was.

Bovendien gaat verwerende partij er volledig aan voorbij dat verzoekster wel degelijk een legaal verblijf kende voor 02.10.2013 waaruit volgt dat zij eventuele oude bevelen om het grondgebied te verlaten

uberhaupt niet meer diende op te volgen. Zij kan aldus bezwaarlijk verweten worden deze oude bevelen niet te hebben opgevolgd, vermits zij terug in een situatie van legaal verblijf verkeerde.

De argumentatie van verwerende partij dat verzoekster voor het vernietigingsarrest d.d. 24.06.2013 gedurende 7 maanden illegaal in het Rijk verbleef, is bovendien onjuist: de vernietiging werkt immers ex tunc, waardoor de bestreden beslissing juridisch nooit heeft bestaan, en het legaal verblijf van verzoekster onverstord is blijven voortduren.”

3.2. De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing heeft uiteengezet om welke reden er werd besloten tot het opleggen van een inreisverbod aan verzoekster, met name omdat zij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 oktober 2012. Uit de motivering van de bestreden beslissing kan evenwel niet worden afgeleid op basis van welke argumentatie verweerder het vereist achtte een inreisverbod met de in casu, gelet op artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, maximale geldigheidsduur van drie jaar op te leggen (cf. RvS 22 maart 2016, nr. 234.225). Hierbij moet worden geduïd dat het verplicht opleggen van een inreisverbod niet impliceert dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872). Een motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod is aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel, vereist. Het gegeven dat verzoekster in haar verzoekschrift niet aangeeft waarom de duur van het inreisverbod minder dan drie jaar zou moeten zijn, doet geen afbreuk aan het gegeven dat verweerder zelf moet motiveren waarom hij voor de maximumtermijn heeft gekozen (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 230.543; RvS 29 april 2015, nr. 231.043). In zoverre verweerder verwijst naar andersluidende arresten van de Raad dient te worden gesteld dat deze arresten geen precedentswaarde hebben. De bestreden beslissing ontbeert, zoals verzoekster terecht aanvoert, een motivering wat de duur van het inreisverbod betreft en omvat ook geen verwijzing naar *“specifieke omstandigheden van het geval”*. Daarnaast dient te worden gesteld dat ook uit de aan de Raad voorgelegde stukken niet kan worden afgeleid dat verweerder rekening heeft gehouden met de verplichting die is opgenomen in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster kan worden gevolgd waar zij stelt dat de (formele) motiveringsplicht en artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet werden geschonden.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Aangezien een onderdeel van het tweede middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van het eerste middel, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding 2 oktober 2013 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK